

[Jens Peter Jensen.]

skyde andenbehandlingen og få en samtale i udvalget. Så er det muligt, at ændringsforslagene vil være anderledes end dem, der foreligger nu. Det er det, det drejer sig om, hr. formand. Derfor vil jeg indtrængende henstille, at man udskyder andenbehandlingen og sætter sagen på dagsordenen i morgen eller i overmorgen, hvor man så får lejlighed til at fortsætte andenbehandlingen med det, som vi ikke har haft mulighed for at få et møde om i udvalget.

Anden næstformand (Erlendsson):

Jeg forstår nu, at der er fremsat forslag om, at andenbehandlingen af den foreliggende sag stilles i bero, og at lovforslaget henvises til fornyet prøvelse i udvalget.

Hvis ingen udtaler sig mod dette forslag, vil jeg betragte det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om overførelse af de af Samfundet og Hjemmet for Vanføre drevne ortopædiske hospitaler og afdelinger til amtskommunerne m. fl.

(Lovforslag nr. L 92. Fremsat 17/3 77. Første behandling 27/4 77. Betænkning 12/5 77).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Alice Hedegaard (DR):

Når retsforbundet anbefaler lovforslaget til forkastelse, er begrundelsen ikke den merudgift, det vil blive for staten. For os er det et menneskeligt aspekt, der har betydning i denne sag. Det gælder de patienter, der har fået og stadig får en enestående behandling på de ortopædiske hospitaler og afdelinger, og det gælder det uegennyttige arbejde, Samfundet og Hjemmet for Vanføre har udført gennem årene. Arbejdet vil aldrig kunne blive så helhjer-

tet og idealistisk, når denne institution kvæles. Det er helt formålsløst at ødelægge et sådant initiativ. Den eneste forklaring, jeg kan finde, er den sædvanlige iver efter at få fyldt alle de store hospitaler op uden skelen til, hvad patienterne er bedst tjent med, og jeg frygter, at de handicappede og andre med behov for ortopædisk hjælp nu skal få en ringere behandling.

Endvidere finder jeg den behandling, man har givet Samfundet og Hjemmet for Vanføre, helt uacceptabel. Jeg er sikker på, at alle rettænkende vil fordømme den fremgangsmåde, der er benyttet. Alle de patienter, der i taknemlighed over de ortopædiske hospitalers hjælp på grund af deres store viden og kunnen har testamenteret penge til institutionen for at styrke dens fortsættelse økonomisk, er dette lovforslag også en hån imod.

Lige så meget som disse patienter har forstået at værdsætte Samfundet og Hjemmet for Vanføre, burde regering og folketing respektere og værdsætte dette arbejde i stedet for at behandle det, som tilfældet er.

Det er for mig helt uforståeligt, at de borgerlige partier, der normalt lovpriser den private ejendomsret, kan gå ind for, at staten for en symbolsk pris tilegner sig, hvad andre har været år om at opbygge ved eget initiativ.

Jeg skal tillade mig at citere fra Vanførebbladet, hvad landsformanden Erik Knudsen skriver:

»Så let kan det gøres!

I min nytårshilsen til foreningens mange venner sluttede jeg i forbindelse med min omtale af forhandlingerne med Eva Gredal om de ortopædiske hospitalers tilhørsforhold med ordene:

»Såfremt det er socialministerens hensigt at tappe institutionen for dens økonomiske ressourcer, vil institutionen afgjort gå vanskelige tider i møde«.

Jeg var vel optimist – troede i hvert fald på muligheden for en positiv forhandling, ikke mindst ud fra vedtægterne for Samfundet og Hjemmet for Vanføre, hvor der i § 7 står:

Ved forvaltningen af særforsorgsopgaver er institutionen undergivet socialministeriets tilsyn og kontrol.

For så vidt angår forvaltningen af institutionens øvrige virksomhed har staten ingen rettigheder, bortset fra hvad der måtte følge af funktionsmæssige, lovgivningsmæssige eller andre tilsvarende bestemmelser. men den fulde dispo-